

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
2.Bf.298/2012/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év június hó 4. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta az alábbi

ítéletet:

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt **a vádlott** ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2012. év május hó 23. napján kelt 29.B.466/2011/8 számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott őrizetének befejező időpontja 2009. március hó 6. napja, házi őrizetének kezdő időpontja 2009. december hó 10. napja, 2010. október hó 8. napjától állt lakhelyelhagyási tilalom alatt.

A vádlott terhére rótt bűncselekményt **visszaélés kábítószerrel** büntették (Btk.282.§ (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés b./ pont) nevezi meg.

A házi őrizetben töltött idő tételes számítására vonatkozó 61 napi szabadságvesztésre utalást mellőzi.

Az eljárás során a BRFK Szervezett Bűnözés Elleni Főosztály Kábítószer Bűnözés Elleni Szolgálat Nyomozó Alosztály által 01000/8719/2009.bü. szám alatt lefoglalt tárgyak közül a Vám- és Pénzügyőrség Vegyvizsgáló Intézete által KAB 11-6/2009. és KAB 37-6/2009. számon vizsgált, 85. tétellel lezárt, a bűnjeljegyzék 59. tétel alatti Samsonite bőrönd és 82. tétele alatti terítő lefoglalását megszünteti, a bőrönd vonatkozásában megállapítja, hogy az az állam tulajdonába kerül, a terítő megsemmisítését rendeli el, az ugyancsak a BRFK Szervezett Bűnözés Elleni Főosztály Bűnözés Elleni Szolgálat Nyomozó Alosztály által 01000/8719/2009. bü. szám alatt 31. tétellel lezárt bűnjeljegyzéken szereplő tárgyak közül a 2-3. alatti gázriasztó fegyver tárral, tokkal, valamint 9 db lőszer lefoglalását megszünteti és a vádlott részére kiadni rendeli.

A helyesen összesen felmerült 2.520.477,- (kettőmillió-ötszázhúszezer-négyszázhetvenhét) Ft bűnügyi költségből a vádlott köteles megfizetni az államnak 2.383.602,- (kettőmillió- háromszáznyolcvanháromezer-hatszázkettő) forintot, míg az állam visel 136.875,- (egyszázharminchatezer-nyolcszázhetvenöt) forintot.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által 2012. augusztus hó 18. napjától a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Fővárosi Törvényszék a 2012. május hó 23. napján kihirdetett 29.B. 466/2011/8. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerrel visszaélés büntetében (Btk.282.§ (1) bekezdés IV. fordulat, (2) bekezdés b.) pont), ezért 6 év fegyházbüntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban, házi őrizetben töltött időnek a szabadságvesztés büntetésbe történő beszámításáról, a lefoglalt bűnjelekről, a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész téves minősítés miatt, a Btk. 282/A.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerre kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntetében történő bűnösség megállapításáért és a büntetés súlyosításáért, a vádlott és védője a tényállás megalapozatlansága, téves minősítés miatt, és a büntetés enyhítése céljából jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.793/2012/1.számú átiratával az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket alaptalannak tartotta. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, a szükséges bizonyítékokat beszerezte, azokat a tárgyalás anyagává tette, iratszerűen rögzítette. Indokát adta, hogy milyen bizonyítékot miért vett figyelembe a tényállás és a vádlott bűnösségének megállapítása során. Indokolási kötelezettségét is teljesítette, megalapozott tényállást állapított meg, mely mentes a Be. 351.§-ban írt hibáktól, hiányosságoktól. Okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére, ugyanakkor a cselekményt helytelenül minősítette.

Idézte a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. Büntető jogegységi határozata IV/1. pontjának azon megállapításait, mely szerint az ítéletben rögzített cselekmény helyesen kereskedésként minősítendő. A kábítószernek kereskedés céljából történő megszerzése a készletezés is, amely magatartás befejezett önálló tettesi cselekmény. A forgalomba hozatallal szemben a kereskedés nem egyszeri, hanem folyamatos jellegű, haszonszerzésre irányuló törekvést takar. (BH 2002/299., BH 2002/175.) Köztudomású tény, hogy a kábítószer értékesítés haszonra törekvéssel jár. A vádlott a tettenéréskor olyan jellegű tevékenységet végzett, amely azt szolgálta, hogy a nagyobb mennyiségű kábítószer kisebb adagokban kerüljön porciózásra. Ezeket az adagokat vagy a vádlott szállította és terítette volna a piacon

vagy egy olyan személynek adta volna át, aki maga a kereskedő. Ez a tevékenység az önálló vagy más kereskedőhöz kapcsolódóan a kereskedelem megállapíthatóságát egyértelműsíti. A törvényes minősítés ennek megfelelően a Btk. 282/A.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő jelentős mennyiségű kábítószerrel kereskedelemmel elkövetett kábítószerrel visszaélés bűntette. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla nyilvános ülésen - melyen részt kívánt venni -, az elsőfokú bíróság ítéletét a fenti minősítésnek megfelelően változtassa meg, a vádlott fő- és mellékbüntetésének tartamát súlyosítsa, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A vádlott védője fellebbezés indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása megalapozatlan, mely a másodfokú eljárásban nem orvosolható, Be. 376.§ (1) bekezdése alapján hatályon kívül helyezésre tett indítványt.

A megalapozatlanság a védői okfejtés szerint az alábbi hiányosságra és anomáliákra vezethető vissza:

A szemlevezető tanú vallomása szerint a titkos információgyűjtés ténye is államtitok, arra sem nyilatkozhatott, hogy az elfogást fogantató Merkúr alosztály mennyivel korábban ment a helyszínre. Az eljáró pénzügyőrök csak a szemle megkezdésétől számítva felmerülő tényekről tehettek vallomást. Az ítéleti tényállás ezzel szemben olyan megállapításokat tartalmaz, amely szerint kizárólag a vádlott tartózkodott a lakásban az intézkedés során, az akció végrehajtása közben más személy nem hagyta el a lakást. Azon tényről illetően, hogy a vádlott lakásba érkezését megelőzően más személy tartózkodott-e a lakásban, a pénzügyőrök mennyivel korábban kezdték a lakás figyelését, hol várakoztak, mit láthattak, nem szolgáltatathattak adatot, ezért a Be. 4.§ (2) bekezdése alapján a kétséget kizáróan nem bizonyított tény a terhelt terhére nem értékelhetné volna az elsőfokú bíróság. Nem zárható ki minden kétséget kizáróan, hogy a vádlott közvetlenül elfogása előtt ment fel a lakásba, és az sem, hogy ott megelőzően más is járt volna. Az ítélet indokolása azt tartalmazza, hogy az eljárás célpontja a vádlott volt, mely nem bizonyított tény. Nem állapítható meg, hogy a nyomozóhatóság intézkedése kifejezetten a vádlott ellen irányult, az sem, milyen bűncselekmény miatt került fogantatásra. A nyomozati iratoknál megtalálható feljegyzés szerint „rendőrségi információ” alapján jutottak el a vádlotthoz, mely a kétségeket nem oszlatja el. Nem derül ki, hogy az információ mi volt, kábítószerrel vagy esetlegesen kábítószer prekursorral kerestek-e.

A szemlevezető tanú vallomása szerint arra nem merült fel adat, hogy a vádlott présele és porciózta a kábítószerrel.(4. számú tárgyalási jegyzőkönyv 11. oldal)

Az elsőfokú bíróság nem vonta értékelési körébe a motozásról készült jegyzőkönyvet, mely szerint a vádlott gépkocsijában nem találtak a bűncselekményhez köthető dolgot, ezentúl a vádlott lakóhelyén lefoglalt tárgyak sem voltak kábítószerrel szennyezettek.(525.,549.oldal) Az igazságügyi toxikológus szakértő véleménye szerint a vádlott szervezetében nem volt kábítószer. A szemlejegyzőkönyv szerint a helyszínen előtalálásra került egy teás- és egy evőkanál, melyet bűnjelként becsomagoltak, a vallomások szerint magukkal vitték.

A 2009. március hó 16. napján megtartott házkutatás során előkerült egy kábítószerrel szennyezett kanál. Mindezen bizonyítékok együttes értékelésével kizárólag az a következtetés vonható le, hogy a vádlott vallomása helytálló. A vádlott terhére értékelte az elsőfokú bíróság azt a körülményt is, hogy az asztalon található felnyitott zacskóban éppolyan hőmérsékletű kábítószer volt, mint a hűtőszekrényben. Erre vonatkozó pontos mérés a nyomozás során nem történt, ezért az elsőfokú bíróság ezen szemlejegyzőkönyvben rögzített megállapításra hivatkozása nem megalapozott. Az elsőfokú bíróság értékelte ugyan az ujjnyomat szakértői véleményt, de azt nem vette figyelembe, hogy hogy miért nem volt ott a vádlott ujjlenyomata az asztalon található kábítószeren, vagy bárhol máshol a tasakon kívül.

A nyomozati iratok közt fellelhető iratok azt tanúsítják, hogy a vádlottat 2009. március hó 4. napján a hegyeshalmi határátkelőn ellenőrizték, nála mindent rendben találtak. Az elsőfokú bíróság a vádlott terhére róta az elfogásakor tanúsított nyugodt magatartását is. Ez azzal magyarázható, hogy az eljáró pénzügyőrök mindvégig kábítószer-gyanús anyagot emlegettek, ez nem került összevetésre a vádlott efedrinnről tett vallomásával.

Helytelenül értékelte az elsőfokú bíróság 2. sz. tanúvallomását a Zöld-foki Szigeteken tett látogatást illetően is. Arról ugyanis nem esett szó, hogy a kirándulás mikor volt, ugyanakkor az is elhangzott, hogy a balatoni vendéglátós üzlet nem jövedelmez. A vádlott regisztrált munkanélküli volt, vallomása etekintetben is alátámasztható.

Az eredeti tényállás megalapozottsága megállapítása esetére másodlagosan kérte az elsőfokú bíróság minősítésének elfogadását, ezt támasztja alá a Fővárosi Ítéltábla 3.Bf. 121/2010/17. számú ítélete is.

A vádlott ellen korábban nem folyt büntetőeljárás, három kiskorú gyermek eltartása terheli, az eljárás megindulása óta 4 év telt el. Ezen körülményekre figyelemmel az ügyész súlyosításra irányuló fellebbezés alaptalan.

A nyilvános ülésen a vádlott személyi és családi körülményeire tért ki, csatolta három gyermeke születési anyakönyvi kivonatát, valamint az előzetes letartóztatása során kapott dicséretre vonatkozó igazoló dokumentumot. A vallomásának megfelelő cselekedetét megbánta, még egy lehetőség biztosítását kérte életvitele rendezéséhez.

A fellebbviteli főügyészség képviselője az írásbeli átiratban foglaltakat maradéktalanul fenntartotta.

A védő perbeszédében az írásban benyújtott fellebbezés indokolást ismételte meg újra kiemelve, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott javára szóló bizonyítékokat nem vonta a mérlegelés körébe, nem indokolta meg részletesen, hogy a vádlott vallomását miért nem fogadta el. A szemlevezető tanúvallomását nem idézte és értékelte teljesszűrt, az asztalon lévő kábítószer hőmérsékletére vonatkozóan szakértőt kellett volna kirendelnie. A védelem nem a szemlejegyzőkönyv felhasználhatóságát vitatta, ahogyan azt az elsőfokú bíróság kifejtette, hanem a

szemlejegyzőkönyvben foglaltak tartalmi ellentmondásaira tért ki. E hiányosságok az ítélet hatályon kívül helyezését kell, hogy eredményezzék. Kitért a büntetéskiszabási körülményekre, az ügyészi minősítés, a büntetés súlyosítására tett indítvány elvetését, ezzel szemben a perbeszédben elmondott minősítés megállapítását, enyhébb büntetés és eggyel enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását kérte. A jövőbeni jogszabályváltozásra is felhívta az ítélőtábla figyelmét, mely szerint egy hónap múlva a feltételes szabadság szabályi kedvezőbbek lesznek, a jelenlegi jogszabály szerinti elbírálás a vádlottra kedvezőtlen.

A vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt szólni.

A Fővárosi Ítélőtábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírálta. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul megtartotta.

Valamennyi olyan bizonyítékot értékelési körébe vont, amelyek a tényállás megállapítása szempontjából relevánsak voltak.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás mentes a Be. 351.§ (2) bekezdés a.)-d.) pontjaiban írt hibáktól és hiányosságoktól, ezért az a felülbírálat alapját képezte ugyanezen törvényhely (1) bekezdése szerint.

Nem osztotta a védelmi álláspontot az ítélőtábla atekintetben, hogy a törvényszék nem értékelte a vádlott javára szóló bizonyítékokat, nevezetesen a vádlott lakásán tartott házkutatásról, autója átvizsgálásáról készült jegyzőkönyveket, az igazságügyi toxikológus szakértő véleményét, az ujjnyomat szakértői vélemény egyéb megállapításait. Kétségtelenül az elsőfokú bíróság azt az ítéletszerkesztési módot választotta, hogy azon bizonyítékokat sorolta fel tételesen, amelyek a vádlott vallomását cáfolták, nem tért ki azon bizonyítékokra részletesen, amelyek az ügy megítélése szempontjából nem voltak relevánsak. Az a körülmény, hogy a vádlott autójában, lakásán nem találtak kábítószer vagy azzal szennyezett tárgyat, valamint hogy vizeletében nem találtak kábítószer fogyasztásra utaló vegyületet, a vád tárgyát képező cselekmény elbírálását semmilyen módon nem befolyásolta. Az elsőfokú bíróság által felsorolt terhelő bizonyítékok olyan zárt kört alkottak, amelyet nem kérdőjeleztek meg a védő által felsorolt bizonyítékok. Ugyanakkor helyesen mutatott rá a törvényszék a vádlotti vallomás ellentmondásaira, és az azt cáfoló bizonyítékokra. A szemlevezető tanú tanúvallomásában kétségtelenül szerepel a védő által idézett mondat, amelyre az elsőfokú bíróság külön nem reflektált, ugyanakkor a szemlejegyzőkönyv adatai, a tanúvallomások, fényképfelvételek alapján nyilvánvalóan megállapítható volt az ítélet 3. oldal 3. bekezdés 1. mondatában megállapított tény, miszerint a vádlott a kábítószer hígítását és csomagolását végezte, amikor elfogták. Erre utalnak a nagy mennyiségű kábítószeren kívül (melyek közül már az asztalra is volt készítve) a kinyitott bőröndben lévő adagolásra, csomagolásra, hígításra alkalmas eszközök, valamint az asztalon lévő kikészített kábítószer hűtőben lévő kábítószerhez (és nem a levegő hőmérsékletéhez) közeli temperáltsága. A védői hivatkozással ellentétben felesleges lett volna a hőmérsékletre vonatkozóan szakértő kirendelése, a

közokiratnak minősülő szemlejegyzőkönyvben rögzített adat a hőmérsékletre utalással törvényes bizonyítéknak tekintendő, amelyből az elsőfokú bíróság helyes következtetéseket vont le. Az elsőfokú bíróság ítélete 8. oldala utolsó bekezdésétől részletesen foglalkozott a védői felvetéssel az „államtitkot” és annak következményeit illetően, a szemle végrehajtása során tapasztalt anomáliákat is értékelte (10. oldal 2. bekezdés), az e körben kifejtettekkel a másodfokú bíróság messzemenőig egyetértett. A bűncselekmény egyéb esetleges résztvevőinek felderítésével kapcsolatos 11. oldal 2. bekezdésében kifejtett álláspontja is helytálló. Még csak utaló adat sem merült fel a vádlotton kívüli elkövető vagy esetleges társ létre, a nyomozóhatóság látókörébe került 3. sz. tanú vonatkozásában büntető feljelentés megtételére került sor. Teljesen lényegtelen, hogy a hatóság mit keresett (kábitószert vagy efedrint) a vádlott által bérelt lakásban, és az is, hogy kábítószer-gyanús anyagot említettek-e pénzügyőrök. Nyilvánvaló, hogy a jogi terminológiában azon pillanatig, amíg kompetens szakértő nem állapítja meg valamely anyagról, hogy az kábítószer, a szakértelemmel rendelkezők csak kábítószer-gyanús anyagként nevesíthetik azt a köznyelvben szokásostól eltérően. Az elsőfokú bíróság megfelelő logikai következtetéseket vont le a vádlott szemle alatt tanúsított viselkedéséből, és helyesen vetette el az efedrinre vonatkozó vallomását. A vádlott az orvos-szakértői vélemény szerint kábítószer-fogyasztó volt, pontosan tudta, hogy a lakásban lévő anyagok kábítószernek minősülnek. A tárolás, a forgalombahozatal előkészítését szolgáló célszerszámok, a felütést szolgáló anyagok, és egyéb kellékek (ékszerésmérlegek, prés gép) megfelelő szakértelemre utalnak. Az elsőfokú bíróság a vádlott vagyoni helyzetét illetően sem tett olyan megállapításokat, amelyekre a védő hivatkozott. A 2. sz. tanú által említett Zöld-foki Szigeteken említett nyaralásból (amelynek időpontja kétségtelenül tisztázatlan maradt) nem vont le olyan következtetéseket, amelyek a vádlottat hátrányosan érintették volna. Az ítélet 12. oldal 3. bekezdése csupán azt tartalmazza, hogy a vádlott nem élt kedvezőtlen anyagi körülmények között, a 2. oldalon feltüntetett személyi rész pedig a vádlott által a bíróság tudomására hozott vagyoni viszonyokat tartalmazza megjelölve, hogy a balatoni apartmanok kiadásából ismeretlen összegű jövedelem származik. Iratellenes megállapítás etekintetben sem észlelhető. A szemlén felmerült hiányosságok, a titkos információgyűjtés előzményeinek fel nem tárása (minden egyes ügyben a jogosultsággal bíró szervezet felelőssége, hogy milyen információt tesz nyílttá) nem teszi a megállapított tényállást megalapozatlanná és felülbírálatra alkalmatlanná.

A tényállás felderített, teljes, iratellenes megállapításokat nem tartalmaz, és téves logikai következtetések sem lelhetők fel. Indokolási kötelezettségét teljeskörűen teljesítette a törvényszék, a védő által hivatkozott indokolási kötelezettség hiánya nem állapítható meg.

A másodfokú eljárásban is irányadó tényállás alapján megállapított minősítést illetően a Fővárosi Ítélet tábla az elsőfokú bíróság álláspontját osztotta. A Fővárosi Törvényszék lényegében nagyobb részben a védői perbeszédben kifejtett okfejtéssel azonosult, és ítélete 13. oldala 4. bekezdésétől a 15. oldal utolsó bekezdéséig jelenítette meg a minősítést érintő álláspontját. Helyesen fejtette ki,

hogya a vádlotti magatartás felveti a „forgalomba hoz” fordulat megállapíthatóságát, azonban a forgalomba kerülés tényleges lehetősége (bizonyítékok hiányában) nem állt fel, ezért a cselekmény ezen fordulat szerint minősítve nem kísérletként, hanem előkészületként lenne értékelhető. Az 1/2007. számú jogegységi határozat szerint viszont bármely fogyasztói típusú elkövetési magatartás befejezett alakzatának megállapítása kizárja bármely terjesztői típusú elkövetési magatartással megvalósuló bűncselekmény enyhébb megítélésű előkészületének megállapítását. Ezen következtetéssel jutott el a visszaélés kábítószerrel büntette jelentős mennyiségre tartással elkövetett minősítéséhez.

A másodfokú bíróság megítélése szerint a forgalomba kerülés tényleges lehetősége - ahogyan azt az elsőfokú bíróság kifejtette - nem állapítható meg. A szemlejegyzőkönyv adataiból és a szemlét végző tanúk vallomásaiból megállapíthatóan a vádlott már készült a forgalombahozatalra, azonban annak kísérleti szakaszáig még nem jutott el. Nyilvánvaló, hogy a nagy mennyiségű kábítószer a bérelt lakásban a megfelelő eszközökkel azért volt előkészítve, hogy az vagy a vádlott vagy egy másik személy által eljusson a fogyasztókhoz. A rendőri intézkedés azonban a folyamatot megakasztotta, a továbbadásra, a kereskedelmi kapcsolatra utaló bizonyítékok nem kerültek felderítésre.

Az ügyészi érvelésre reflektálva kifejti a másodfokú bíróság, hogy a kereskedés megállapíthatóságához a mennyiségből önmagában nem vonható le következtetés. Az elengedhetetlenül szükséges feltétel, a rendszeresség hiányzik. A rendszeresen ismétlődő anyagi haszon érdekében folytatott adásvételek ténye nem igazolható.

Helytelen a védői okfejtés a kábítószer prekúrral visszaélés (Btk. 283/A.§) megállapíthatósága vonatkozásában. Ahogyan az korábban kifejtésre került, a tényállás az elsőfokú bíróság részéről helyesen került megállapításra. Fel sem vetődik, hogy a vádlott tudata ne fogta volna át, hogy nem efedrint tart a lakásban, tévedésben a korábban kifejtetteknek megfelelően nem volt.

A vádlott a bérelt lakásban tartotta a megszerzett kábítószerrel, mely befejezett cselekmény, ezért a Btk. 282.§ (1) bekezdés IV. fordulat szerinti, a hatóanyag-tartalomra figyelemmel a (2) bekezdés b.) pontban írt jelentős mennyiségre tartással elkövetett kábítószerrel büntettéért felel. A cselekmény megnevezését a másodfokú bíróság a büntető törvénykönyvben írt megnevezésnek megfelelően pontosította az ítélet rendelkező részében.

Az elsőfokú bíróság - bár indokát nem adta- nyilvánvalóan a Btk. 2.§-a alapján az elkövetéskor hatályos jogszabályt alkalmazta, mert az elbíráláskori törvény a vádlottra nem kedvezőbb. A védői felvetés a 2013. július hó 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvény (új büntetőtörvény) kedvezőbb rendelkezéseire vonatkozóan nem fog helyt, a másodfokú bíróságnak abban a kérdésben kellett állást foglalni, hogy az elkövetéskori vagy elbíráláskori jogszabály kedvezőbb-e a vádlottra összehasonlítva. A büntető törvények (köztük a kábítószerrel kapcsolatos cselekmények) szabályozása folyamatosan változó. A jövőben irányadó törvény

egyetlen kedvezőbb rendelkezésének (feltételes szabadságra bocsáthatóság időpontja) kiragadása nyilvánvalóan nem eredményezhet a büntetés kiszabása körében a vádlottra kedvezőbb elbírálást a közeli jogszabályváltozásra tekintettel.

A büntetés kiszabása körében irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság feltárta. A súlyosító körülmények közül mellőzni szükséges a hasonló típusú cselekmények fővárosi elszaporodottságát, erre vonatkozó statisztikai adat nem lelhető fel.

A vádlott által elkövetett cselekmény büntetési tétele 5-10 évig terjedő szabadságvesztés.

A cselekmény súlyára, a bűnösségi körülményekre figyelemmel a másodfokú bíróság úgy látta, hogy a vádlottal szemben súlyosabb büntetés kiszabására nincs szükség, a 6 év tartamban megállapított szabadságvesztés alkalmas lehet esetben visszatartó hatás elérésére, és a generális prevenciót is megfelelően szolgálja. A mellékbüntetés tartama a főbüntetéshez igazodó, annak súlyosítása ugyancsak nem indokolt.

Ugyanakkor az enyhítésért bejelentett jogorvoslat sem vezethetett eredményre, a kiszabott büntetés a vádlott rendezett családi körülményei, és három gyermekes családi állapotára figyelemmel sem enyhíthető tovább. Az elsőfokú bíróság a vádlott több gyermekes családi állapotát, büntetlen előéletét, az időmúlást megfelelő súllyal értékelte, amikor a büntetést kiszabta.

Helyesen állapította meg a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a törvényszék fegyházban, az ítélőtábla eggyel enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazására sem látott lehetőséget.

Törvényes az előzetes fogvatartásban és házi őrizetben töltött időnek a kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámítása, ugyanakkor a törvényszék a rendelkező részben tévesen jelölte meg az őrizetben töltött idő utolsó, valamint a házi őrizetben töltött idő kezdőnapját, melyet a másodfokú bíróság pontosított. Ugyanazon a napon a terhelt kétféle kényszerintézkedés hatálya alatt nem állhatott, e nap minden esetben a súlyosabb kényszerintézkedésbe számítandó be. Tekintettel arra, hogy a házi őrizetben töltött napok száma büntetés-végrehajtási kérdés, a másodfokú bíróság a házi őrizetben töltött időnek 61 nap szabadságvesztésnek megfelelőségére utalást a beszámítással kapcsolatban mellőzte.

Az elsőfokú bíróság bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezés pontatlan. Nem kerület feltüntetésre a lefoglaló hatóság megnevezése és az ügy száma, enélkül a bűnjelekkel kapcsolatos rendelkezések végrehajthatatlanok. A bűnjeljegyzék 59. tétele alatt feltüntetett Samsonite bőrönd tulajdonosa ismeretlen, elkobzása törvénysértő, a Be. 155.§ (1) bekezdése szerinti lefoglalás megszüntetése mellett a másodfokú bíróság megállapította, hogy ugyanezen törvényhely (6) bekezdése alapján az állam tulajdonába kerül. A 82. tétel alatti terítő a lakást kiadó 3. sz. tanúnak a tulajdona, annak elkobzása ugyancsak törvénytelen. Figyelemmel arra, hogy a tanú a tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy arra nem tart igényt, a másodfokú

bíróság a lefoglalás megszüntetése mellett mint értéktelent megsemmisíteni rendelte (Be. 155.§ (1) és (8) bekezdése).

Nem értett egyet az ítéltábla a lefoglalt gáz-riasztófegyver és tartozéka valamint a hozzá tartozó lőszerek 3. sz. tanú részére történő kiadásával sem. Kétségtelen, hogy a bűnjeljegyzékbe a tőle történő lefoglalás ténye került, és az a megállapítás is valós, hogy tulajdonosa az eljárás során nem került felderítésre, ezért adta ki a tanúnak azt az elsőfokú bíróság. Ezzel szemben a bizonyítékok azt mutatják, hogy a gáz-riasztófegyver a vádlottól került lefoglalásra. 3. sz. tanú éppen azért hívta ki a rendőrséget 2009. március 16. napján, mert a lakásban a rendetlenségen túl a bérlő által hátrahagyott fegyvert talált, ezen túl szemlevezető tanú (4. számú jegyzőkönyv 6. oldal, 10. oldal 4. bekezdés) valamint 4. sz. tanú tanúvallomása (4. számú jegyzőkönyv 9. oldal) azt tartalmazza, hogy a vádlott mondta, hogy van valahol riasztófegyver. 3. sz. tanú a lakást bútorozottan, de üresen adta ki, ezért az ott talált riasztófegyvert a vádlottnak kell kiadni, mert helyesen az tőle került lefoglalásra. A fegyverszakértői vélemény és a 2004. évi XXIV.tv. 3.§ (1) bekezdés d.) pontja szerint tartása nem, csak viselése engedélyköteles.

A bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezés törvényes azzal, hogy az számolási hibát tartalmaz, az elsőfokú bíróság a nyomozás során felmerült költségekhez nem adta hozzá a tárgyalási szakban felmerült 18.000 forint tanú útiköltsége kapcsán felmerült díjat, melynek viselésére a Be. 338.§ (1) bekezdése alapján szintén a vádlottat kellett kötelezni.

Fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be.361.§ szerinti nyilvános ülés keretében eljárva a Be. 372.§ (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A Fővárosi Ítéltábla az ítélet kihirdetését követően elrendelte a vádlott előzetes letartóztatását, annak foganatba vételére 2012. augusztus 18. napján került sor. A másodfokú bíróság a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján az előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe ezen időponttól beszámította.

Budapest, 2013. év június hó 4. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit s.k.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné s.k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2012. május hó 23. napján kihirdetett 29.B. 466/2011/8. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 2.Bf. 298/2012/13. számú ítéletében eszközölt változtatásokkal 2013. június hó 4. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2013. év június hó 4. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Weszely-Földvárszki Tünde, tisztviselő